

I. felvonás

A Sith háborúja

10. fejezet

Egyetlen szó

Nem is olyan régen harminc sith és egy ezredre való, rohamosztagosnak álcázott zsoldos vesztette el az életét egy meghiúsult merényletben. Nem is lehetnék büszkébb. A seregem majdnem tíz százaléka odaveszett, a Talonra küldött erőkkel egyetemben. A győzelem hatására a császár bizalma megingott a Főváros biztonságában, és a Bastionra húzódott, egy olyan helyre, ahol az Egy Sith semmiképpen sem érheti el – ám ami a legfontosabb, Stazi sem. Sőt mi több, ha kitör a háború – amikor kitör a háború –, Talon lesz az első jedi, aki a Birodalmi Lovagrend kezére kerül. Ezzel az ő sorsa elintézettnek tekinthető.

Mert már valóban nem kérdés, hogy kitör-e a konfliktus. A Bastion biztonsága azt az illúziót adja a császárnak, hogy már semmi félnivalója sincs tőlünk, ahogyan tőlem sem. Ám maga a merénylet ráébresztette arra, hogy az ő élete is végesnek tekinthető. Ha el akarja érni a célját, ha végképp egyesíteni akarja a galaxist, akkor minél hamarabb meg kell hoznia a lépését. És Stazi is tisztában van ezzel – ahogyan azzal is, hogy ebben a háborúban döbbenetes előnyhöz fog jutni az, aki először támad.

Tehát az ellenségeim minden erejükkel azon vannak, hogy egy olyan konfliktust indítsanak el, ami bárhogyan is végződjön, vörös szőnyeget fog teríteni a Sith új aranykora elé... Igen, már közel az idő, és mi készen állunk rá, hogy elfoglaljuk a méltó helyünket a galaxis élén.

Az erős győz, a gyenge elbukik, ez már csak így van rendjén.

Hm... Szóval Trian még mindig azt hiszi, hogy a Bastionon vagyok. Fura, pedig már három napja, hogy a Decimator fedélzetén tartózkodom, ami tulajdonképpen az Alliance pontos, némiképp fejlettebb fegyverekkel ellátott mása, és egyben Imaro zászlóshajója. Igaz, a körülményekre való tekintettel, talán jobb lenne, ha még mindig ott lennék – elvégre Fel nem véletlenül fáradt fel a személyi kolosszusára, a fél lovagrenddel és a jedi testőrével egyetemben, majd állt orbitális pályára a Főváros gyűrői körül egy komplett hadiflottával egyetemben. Teljesen biztos benne, hogy a Szövetség támadni fog, és abban is, hogy Stazi a Coruscant elfoglalásával akarja kezdeni a háborút. Hogy miért tenné? Azért, mert ez még jelen körülmények között is pokolian nehéz, már-már elmebeteg tervnek számít. És neki az elmebetegség a *hobbija*.

Vajon melyik a jobb hely arra, hogy elfogasd magad? Egy birodalmi támaszpontokkal telerakott bolygó, ami tulajdonképpen *maga* egy hatalmas erőd, vagy egy, a Birodalmi Lovagrend legelitebb harcosaival telerakott, gigászi romboló, akiknek a dolgát a birodalmi hadsereg legelitebb emberei segítik? Akárhogyan is nézem a dolgokat, teljesen mindegy, hogy melyik a „jobb”, én baszhatom.

Harmadszor kellett úgy felébrednem, hogy azt kívántam az Erőtől „*Kérlek, csak ne ma!*”, és ha ez esetleg nem okozna nekem elég feszültséget, még mindig volt egy elmaradt beszélgetésem a mesteremmel. Természetesen erre nem volt jó az Erő –

még a végén megérezné valami zseni –, a jó öreg álcázott kommunikációs módszert kellett alkalmaznom rá.

Néhány nehézkes sóhajtás után beláttam, hogy képtelen vagyok változtatni a helyzetemen, ezért elintéztem a magam dolgait a fürdőszobában, aztán kapcsolatot létesítettem a mesteremmel. K'Kruk tenyéryi hologramja a kezemben még a kelleténél is több félelmet ébresztett bennem – hogy lehet ezt *nem* észrevenni?

– Örülök, hogy végre sikerült elérnem téged – jelentette ki a whiphid. – Megtudhatnám, hogy mi volt a késlekedés oka?

– Azon kívül, hogy egyik erődítményből és szigorúan őrzött rombolóról mentem a másikba? – feleltem cinikusan.

– Ez valóban nehézségekkel járhat – felelte K'Kruhk.

Nem mondd! – gondoltam magamban.

– Úgy hallom, sikertelennek bizonyult az Egy Sith merénylete – vetette fel azt a témát, amit én legszívesebben soha nem említettem volna meg. – Sőt mi több, úgy tartja, hogy nélküled semmiképpen sem úszta volna meg élve.

– Azért nem kell alábecsülni – feleltem. Az ő harctudásával simán el tudtam volna képzelni, hogy egyedül is keresztülvágja magát mindenben, ami talán még nekem sem ment volna...

– Akárhogy is, ez aggodalmat ébreszt bennem a céljainkat illetően – folytatta a mesterem. – Esetleg megfeledkeztél volna a beszélgetésünkről? Megfeledkeztél volna arról, hogy ki vagy valójában, és arról is, hogy kinek *tetteted* magadat, Micha?

– Ha lett volna mód rá, hogy megszabaduljak tőle anélkül, hogy másnap kínpadon lennék, akkor hidd el, megtettem volna – feleltem. Sejtettem, hogy át fog látni rajtam, és ez akkor sem fog segíteni, ha esetleg elhallgatnák ezt a beszélgetést, ám az ösztöneim azt súgták, hogy ezt kell mondanom.

– Értem – felelte a whiphid, nem érződött túl sok őszinteség a hangjában. – Én nem voltam ott, ezért bíznom kell az ítélőképességében – *Igen, persze...* – Sajnos kockázatos lenne ennél tovább beszélgetnünk, azt javaslom, legközelebb ne késlekedj a helyzetje...

– Várj! – vágtam a szavába. – Ki kell juttatnod innen! Ha itt vagyok, amikor kitör a háború, nekem annyi. Egyikünk sem nyer vele, ha meghalok, főleg azzal nem, ha megtörnek, és kihúznak belőle... – Nem maradt értelme beszélnem, K'Kruhk megszakította az adást. *Kurva életbe!* – káromkodtam magamban.

Néhány percnyi néma őrjöngés után beláttam, hogy nincs választásom, mint felöltözni, és szolgálatra jelentkezni. Elvégre innen nem fogok kijutni, még ha észrevétlenül el is kötnék egy hajót, porrá lőnek, mire kiérek a Főváros gravitációs kútjából.

Maradt reménykedés a legjobban, és az őrjítő várakozás a legrosszabbra.

Mint minden testőrséggel töltött nap, ez is egy átlagos, pokolian unalmas műszaknak számított a Decimator fedélzetén. Bár nekem alapból is egész nap állnom kellett volna, némi megnyugvást hagyott nekem, hogy Imaro is erre kényszerült – ugyanis nem rakatott magának trónszéket a hídra. Ehelyett naphosszat a helyiség elülső, ablakokkal körbevett részén állt, egy taktikai asztal felett.

A hologram szürkével ábrázolta a Fővárost és a gyűrűit, a rajta lévő katonai támaszpontok nem látszottak, azonban az űrvédelmi lövegeket egy-egy kék téglalap jelölte, az orbitális pályán álló flottát pedig ugyanilyen árnyalatú gömbök és háromszögek mutatták, méret szerint csoportosítva az adott hajókat. Imaro igen méreletes armadával rendelkezett, kétlem, hogy Stazi bármekkora haderővel is – túl nagy ár megfizetése nélkül –, be tudná venni a bolygót. Ugyanakkor neki tényleg ez a *specialitása*, ezért én is percről percre biztosabbá váltam abban, hogy meg fogja tenni – vagy legalábbis csak *megpróbálja*.

– Rossz előérzetem van, fenség – törte meg a csendet Astral. Ilyen körülmények között ketten is elegendőek voltunk a császár őrzéséhez – már ha nem számítjuk a helyiségben álló féltucat birodalmi lovagot és több tucat rohamosztagost.

– Stazi *maga* a rossz előérzet – vágta rá Imaro. Elvégre nem létezik annál rosszabb, mint amikor egy admirális arról válik híressé, hogy a saját játékában győzi le az ellenfeleit. Mert ennek hatására meging a legtöbb hadvezér, és olyan taktikát választ magának, amiben már egyáltalán nem jeleskedik. Saját maguk könnyítik meg a fővezér dolgát, úgy terítenek elé vörös szőnyeget, hogy még csak nem is tudnak róla.

Vajon a császár elég határozottnak bizonyul ahhoz, hogy a saját játéka mellette maradjon, vagy eldobja magától a biztos, jól bevált módszereket, és kockáztatni kezd? Ha így tesz, vajon nyer, vagy mindent elveszít? És vajon számítana az, ha inkább a biztos utat választja? Lehet, hogy Stazi mindenképpen győzni fog, bármit is választ?

– Uram – törte meg a csendet a hajó elsőtiszje –, célra állnak az űrvédelmi lövegek! Felkészülnek a tüzelésre!

– Ugyan mire lőnének? – kérdezte Imaro, ám a válasz minden korábbinál egyértelműbbnek tűnt. *Ránk*.

A célra állt lövegeknek sötétkékké vált a tónusa, a lövéseiket apró, sárga csíkok jelezték, amik egyenesen a hajóinkra tartottak – és egy pillanat alatt eltaláltak minket. A vörös lézernyalábok egyenesen a harcra kész rombolókba és a kísérőhajókba csapódtak, a nagyobb hajók pajzsa még ellen tudott állni a találatoknak, azonban az eltalált cirkálók és fregattok egy-egy vörös tűzgolyó formájában estek darabokra.

A Decimator nem lehetett a szerencsés megkíméltek között, vadul rázkódott a hajótest a találatok a nyomán, Imaro megtartotta az egyensúlyát, én éppen csak megingtam – mivel el kellett kapnom Vaót, nehogy tovább tisztítsa a fejével az egyébként is rendben tartott padlót.

– Uram, mit tegyünk? – fordult hátra az elsőtiszt kétségbeesetten.

– Ugyan mit?! – emelte fel a hangját Imaro. – Állítsák le azokat az átkozott lövegeket!

– Erőltetett leállítás esetén több órás karbantartás kell ahhoz, hogy újra... – akadékoskodott az elsőtiszt, ám a következő sorozat megtörte a mondandóját.

A hajótest még vadabb rázkódásba kezdett. Astral most nem úszta meg az estét, én pedig anélkül is térden végeztem, hogy megpróbáltam volna segíteni neki. A tekintetem akaratlanul is az első ablakokhoz fordult, az előttünk álló Pellaeon rombolót három tüzes darabra vetették a találatok. A forró lángfelhőn keresztül tucatnyi sérült és elpusztult hajót láttam, szinte alig maradt ép romboló.

Egy pillanatnyi döbbsent szemlélés után felegyenesedtem a földről, felsegítettem Astralt, aztán a császárra szegeztem a tekintetem. Egyenesen állt, az arcán már látszott, hogy ez a sorozat eldöntötte a kérdést.

– Állítsák már le őket! – ordította olyan hangnemben, mint akit agyvérzés kerülgetett. – A flotta rendezze a sorait! Állítsák készenlétbe a szárazföldi csapatokat! A Fővárosból mozgósítsanak mindent, ami repül! Stazi bármelyik pillanatban a nyakunkon lehet... És rendeljék ide a szektor minden mozgósítható hadihajóját!

Meghatott, hogy a harc hevében elfelejtett őrizetbe venni, mint a Birodalom ellenségét, ugyanakkor minél tovább tartott az a bármelyik pillanat, annál biztosabbá váltam abban, hogy nem fog elmaradni az elkerülhetetlen.

Negyed óra elteltével sem jutott az eszembe semmi érdemleges. Kitalálhattam, hogy mosdóba kell mennem, akár még el is szökhettem volna a hangárig, de nincs az az isten, hogy átmanőverezzem magamat egy harckészültségben álló, minden apró váratlan tényezőtől rettegő hadiflottán – de utána is hová mennék? A gravitációs kút miatt a hiperűr kizárva, odalent pedig már egy komplett inváziós haderő érkezésére is készen vannak. Bárhogy is logikáztam ki a dolgot, én cseszhetem... Kivéve akkor, ha megérkeznek Stazi főerői. Biztos, hogy kapni fog egy-két sorozatot a Decimator – és már most sincs túl jó állapotban. A kavarodásban nem csak elszökhetek, de – amennyiben sikerül elhítenem a fővezérrel, hogy barát vagyok – még azelőtt bevihetném a gépemet az egyik nagy hajóba, hogy darabokra lőnek. Elvégre, *bőven* lesz mire lőniük egy Stazi féle totális lerohanásban.

– Miért nem jönnek? – fogta a fejét Imaro. – Mit akarhat?

– Talán nincs háború – vetettem fel az ötletet. Csak a bőrömet akartam menteni, de ahogy kimondtam, nem is tűnt olyan értelmetlennek. – Lehet, hogy emögött is az Egy Sith áll, vagy esetleg „jó napja” lett egy névtelen hackergéniusznak.

– Kizárt – rázta a fejét Imaro.

– Azt javaslom, fenség, hogy a fennmaradó időben koncentráljunk az űrvédelmi lövegek újraaktiválására – mondta Astral.

– Nem lesz rá elég... – felelte a császár, mire egy vérfagyasztó kijelentés érte.

– Stazi lépett – jelentette ki az elsőtiszt. – A Korélia masszív szövetségi támadást jelez.

– A Korélia... – ismételte döbbsenten Imaro. – De miért...?

– Uram, sürgősen erősítést kell küldenünk nekik, tizenkét óráig sem állhatnak ellen egy teljes erejű támadásnak – folytatta az elsőtiszt.

– Fenség, kijátszott minket – vágta rá Astral.

Imaro elhallgatott, néhány pillanatig úgy tűnt, hogy valamiféle transzba esett, aztán egyszer csak az asztalra vágott, csillogó tekintettel.

– Hát persze! – mondta úgy, mintha az ő fejéből pottyant volna ki az első hiperhajtómű vázlata. – Stazi tudta, hogy azt fogom hinni, hogy a Fővárosra fáj a foga! *Tudta*, hogy nagy erővel fogom védeni, és azt is *tudta*, hogy egy támadás első lépésének fogom venni azt, hogy tüzet nyitnak ránk a saját lövegeink! Tudta, hogy mindent mozgósítani fogok a Főváros védelmére, így amíg egy ponton erős leszek, máshová nem jut elég hajóm! – mondta talán túlzottan nagy lelkesedéssel. – Hát nem értik?! Esze ágában sincs megtámadni a Fővárost, hiszen tudja, hogy az túl nagy falat lesz! Végig a Koréliára fáj a foga, hiszen annyi hajót gyártunk ott! – Azzal az emberéhez fordult. – Tiszt, azonnal irányítsa a flottát a Koréliára! – Bízató, hogy azt se tudja, hogy hívják a másodparancsnokát. – Tegye ezt minden ide- és felküldött hajóval! Azt a bolygót meg kell tartani, méghozzá mindenáron!

– Már elnézést – törtem meg a csendet. – De ha innen minden hadra fogható hajó elmegy, akkor az űrvédelem hiányának hála még egy rakás pufók ewok is be tudná venni ezt a bolygót!

– Kockázat nélkül nincs győzelem – vágta rá Imaro. Sajnos a legfájóbb vereségek is ezzel a mondattal szoktak kezdődni. – Stazi arra számít, hogy ezt egy elterelő támadásnak fogom venni, és a Főváros körül maradok. De nem, én nem fogok bedőlni neki! – mondta harciasan.

– Legalább egy minimális helyőrséget hagyjunk itt – folytattam. – Még mindig meg tudnánk menteni a Koréliát, és ha tévedünk, a Főváros még mindig fel tudná tartani a támadókat, amíg hanyatt-homlok visszaszaladunk. – Más esetben, mire visszaérnék, a Szenátus épületén a Szövetség zászlója fog lobogni. Azon a ponton pedig ménkű nehéz dolgunk lesz visszaszerezni a bolygót – persze Imaro ezt nem hagyta elmondanom.

– Minél több hajónk van, annál kevesebb lesz az áldozatunk, és annál nehezebben tud visszavonulni – szorította ökölbe a kezét a császár. – Hát nem érti? Itt az esély arra, hogy egyszer és mindenkorra megszabaduljak attól az önelégült kis féregtől! Ugyanis most hibát találtam a tervében. Most kijátszottam őt!

Igen, tényleg! Hogy is lehettem ilyen vak? Hiszen eddig minden úgy ment, ahogyan eltervezte, fenséges uram! – gondoltam magamban. Nem mertem kimondani, mivel tudtam, hogy úgysem fog változtatni semmin, és megvolt a magam krízise is.

Normál esetben három és félóra alatt el lehetne érni a Koréliát, azonban a császár megtépzott armadája több mint kétszer ennyi idő alatt tehetette meg az utat. Imaro roppant ideges volt amiatt, hogy a bolygó esetleg elesik a fennálló időtartamban, én pedig arra a következtetésre jutottam, hogy jobb lesz nekem, ha őt hiszem a zseninek, és Stazit a sültbolondnak. Mert ha igazam van, akkor nem lesz valami sok harc az állítólag ostromlott bolygó körül, a Főváros elbukik, a császár kis híján idegösszeroppanást kap – és a tetejébe még a Rend is a Szövetség mellett lesz. Ez tömören annyit tesz, hogy ha igazam van, akkor jobban járok, ha most azonnal mellkason szúrom magam a fénykardommal. Ugyanakkor, ha mégis egy teljes erejű

támadás indult volna a Korélia ellen, akkor a gravitációs kút szélén lennénk, és a káoszban több mint valószínű, hogy egyetlen kósza, esetlegesen elkötött gép átmanőverezhetné magát az ezernyi más célponttal terhelt armadán, és elhúzhatná a csíkot – tehát nem érne korai véget Darth Talon története.

Valósággal fojtogatott az izgalom és a félelem, amikor kiértünk a hiperútból. A Decimator hajóteste megrázkódott, én megkapaszkodtam a taktikai asztalban, a tekintetemet egyre csak az ablakon tartva – a saját szememmel akartam látni, hogy mi lesz a sorsom egy mihaszna hologram helyett.

Három szem Scythe... – nyugtáztam magamban, hogy halott vagyok.

– Stazi... Stazi... STAZI!!! – üvöltötte Imaro. Haragjában a taktikai asztalra vágott, a hologram pislákkolt egy kis ideig, aztán felmondta a szolgálatot. – Lőjék porrá őket! Ne hagyjanak egéruat nekik!

Mit csináljak...? Mit csináljak...? – gondoltam legbelül, az idegösszeroppanás szélén táncolva. A homlokomon és a halántékomon izzadságcseppek csorogtak le, a tekintetem ide-oda ment Imaro, Astral, a birodalmi lovagok, a rohamosztagosok és a kijáratok között. Tudtam, hogy baszhatom, de képtelen voltam arra, hogy csak úgy végezzek magammal. Ugyanakkor azt sem kockáztathattam meg, hogy belekezdjek egy kudarcra ítélt szökésbe. Ehelyett reménykedni kezdtem. Csodára vártam, mint oly sokan, akiket másvilágra küldtem, vagy rövidúton halálra ítélttem...

Blue is ezt gondolhatta, amikor otthagytam, ahogyan azok a sith-ek, akikkel végeztem... Átkozott bűntudat, ennek is most kellett jönnie! Nem tudtam megérteni, hogy mit indított el bennem az, amit Deliláh-val tetem, az, hogy elárultam a barátaimat, és mindenkit, aki támogatott engem. De leginkább azt nem tudtam megválaszolni, hogy miért pont kellett ennek is gyötörnie?

– Hívják a Fővárost! Figyelmeztessék őket! – ordította Imaro, megtörve a gondolatmenetemet.

– Nem tudjuk elérni őket... – rázta a fejét az elsőtiszt. – Már elkezdődött.

A császár valósággal megdermedt, a tekintete üressé vált, az arca elfehéredett, amikor rádöbbsent, hogy elvesztette a Fővárost, sőt mi több, már az első lépésnél bolonddá tette az, aki ellen egy egész háborút kell megvívnia. Hogy is győzhetne le valakit, aki gyakorlatilag olvas a gondolataiban? Erre a kérdésre sem adhattam választ, azonban én már azokat sem tudtam megfejtetni, amik az életben maradásomhoz kellettek.

Az én kétségbeesett eszmefuttatásaimmal és a császár döbbenetével néma csend ült ki a hídra, feszültség uralkodott el az ellenséges hajó pusztulását kísérő néma tűzijátékban. Már nem kellett sok ahhoz, hogy sor kerüljön a végítéletre, éreztem, hogy a fővezér szükségesnek érzi, hogy a császár orra alá dörgölje az első – ám messze nem az utolsó – kudarcát, ezzel kimondva az én végítéletemet is.

– Üzenet érkezett a Fővárosról! – jelentette az elsőtiszt.

– Lássuk – legyintett a levegőbe Imaro. Ő is tudta, hogy mi lesz benne, mégis szembesülnie kellett vele – akárcsak nekem.

Gar Stazi hologramja egyetlen hatalmas fej képében jelent meg előttünk – még működtek a híd kivetítői. A saját életem végleteiben gondolkozva nehézséget okozott

nekem, hogy érzelmeket olvassak le egy durós arcáról, azonban nem lehetett nem észrevenni azt a fölényes diadalérzetet, ami a fővezér képéről áradt felénk.

– Mint azt láthatja, kedves „császárom” – gúnyolódott Stazi –, elérkezett az hataloméhes diktatúrájának az alkonya. A Coruscant harc nélkül megadta magát a Rend felszólításainak köszönhetően. Meg se próbálja visszavenni tőlem! Illetve megteheti, ha további értelmetlen vérontást kíván. Tekintve, hogy immár fölényes helyzetben vagyok, és egy egész galaxisra való állampolgár áll mögöttem, aki ellenzi a politikáját, azt javaslom, kíméljen meg a galaxist egy újabb pusztító háborútól. Eleget láttunk már azokból, egyik sem hozott jót senkinek, és nem vetítettek előre többet a nyilvánvalónál: a galaxist nem lehet csak úgy elnyomni. Vessen véget ennek a rémálomnak, mielőtt igazán kezdetét venné, más esetben kénytelen leszek a Rend támogatásával újjáéleszteni Szabad Szövetségek Galaktikus Föderációját, avagy a Galaktikus Szövetséget, ahogyan az ön műveletlen kobakja ismeri. És ne tévesszenek meg a békés szándékaim! Ha egyszer meghoztuk ezt a lépést, mi harcolni fogunk, ha kell az utolsó bolygóig, ha kell, az utolsó erődig, ha kell, az utolsó katonáig harcolva a szabadságért. Ám bele ne ringassa magát abba a tévhitbe, hogy erre sor fog kerülni! Hónapok alatt szét fogom zúzni a maga „Birodalmát”! Mint azt az imént is demonstráltam, én vagyok a jobb hadvezér. – Az adás véget ért.

Imaro döbbenetben állt, miközben felcsillant az utolsó reményen az életben maradásra. Már nem érdekelt, hogy a béke elvenné tőlem azt, ami *jogosan* járt nekem, hiszen a másik lehetőség sem hagyna nekem többet egy kárpadról és néhány hétre, talán egy hónapra való gyötrelennél, mielőtt elhagyna az élet utolsó szikrája.

– Továbbítsanak egy üzenetet annak a baromnak! – ordította Imaro. – Csak egyetlen szót: háború. – Ismét megfagyott bennem a vér. Már tudtam, hogy mi fog történni, amikor a császár rám mutatott. – Vegyék őrizetbe ezt a mocskot!

Valóra vált a legrosszabb rémálmom, ám nekem cselekednem kellett – még most is, még ebben a kegyetlen helyzetben is. Aktiváltam a fénykardomat, majd lassan a kijárat felé hátráltam – ám hamar megtorpanásra kényszerített az Erő, hiszen már így is vészesen közel kerültem a mögöttem álló örökhöz.

Hirtelen tucatnyi fegyver és megannyi fénykard aktiválódott, mind az én halálomat kívánva. Mit tehettem volna azon? A harcot öngyilkosságnak véltem, a megadást pedig még egy annál is rosszabb alternatívának. Csupán egyetlen fegyverem maradt, ami még ért valamit: a józanész.

– Kizárt, hogy harc nélkül haljak meg – szögeztem le tüzes tekintettel. – Látott harcolni, tudja, hogy hány emberével tudnék végezni, mielőtt legyűrnek. Ostobaság lenne megtámadni.

– Más lépés viszont *képtelenség* lenne – vágta rá Imaro. A fénykardja már a kezében pihent, azonban még nem aktiválta. Tudtam, hogy ha ez megtörténik, akkor kezdetét veszi az életem utolsó, ádáz küzdelme.

– Nekem lenne egy jobb ajánlatom – feleltem. – Köztudott, hogy nem azon az oldalon vagyok, mint aminek a soraiba *születtem*. Ez azért van, mert, ha az életem a tét, hajlandó vagyok kompromisszumot kötni a sorssal. Amennyiben garantálják a biztonságomat az ellenségeimtől és önmaguktól, szívesen csatlakoznék a

Birodalomhoz, és örömmel átadnék maguknak minden tudást, mi a birtokomban van. Ezen mindenki csak nyerne.

– Valóban? – mondta szkeptikusan a császár, aztán intett az elsőtisztjének. – Játsszák le!

Egy újabb hologram jelent meg a hídon. Én voltam az, a kabinomban, miközben alsóneműben beszélgettem a mesteremmel...

– *„Ha lett volna mód rá, hogy megszabaduljak tőle anélkül, hogy másnap kínpadon lennék, akkor hidd el, megtettem volna”* – hangzottak el azok a szavak, amiket akkor is mondtam. Mivel ezzel már kis is mondtam a halálos ítéletemet, abbahagyták a lejátszást, és ismét rám szegeződött minden harcos tekintete.

– Elfogni! – mutatott rám a császár, miközben aktiválta a fénykardját.

Úgy éreztem, hogy megállt az idő körülöttem. Ruyn igyekezett minden szituációra felkészíteni, márpedig potenciális vérebként könnyen egy teremre való ellenség köré kerülhettem. Bármennyire is véltem helyesnek a „támadd a vezért” taktikát, ő azt mondta, hogy akkor van a legtöbb esélyem, ha minél gyorsabban, a lehető legkönnyebb úton haladva próbálok távozni – és azt a lelkemre kötötte, hogy mindig kreáljak valamiféle elterelést, ami a menekülési útvonallammal éppen ellenkező irányba esik.

Pontosan úgy cselekedtem, mint ahogyan tanította. Ahogyan felém tartottak a lovagok és célra tartották a fegyvereiket a katonák, egy kézmozdulattal aktiváltam a baloldali ajtónál álló rohamosztagos övén díszelgő gránátokat. A robbanás darabokra szaggatta őt és a tőle nem messze álló társát, többen is rájuk szegezték a tekintetüket – de nem mindenki. Túl sokan nyitották tüzet rám ahhoz, hogy hárítsam őket – igaz, ez nem feltétlenül húzta keresztül a tervemet.

A jobboldali ajtó felé fordultam, majd elrugaszkodtam a talajról, elég magasra ugorva ahhoz, hogy elkerüljem a lövéseket, és a fejem se kerüljön érintkezésbe a plafonnal. A birodalmi lovagok természetesen előre látták az egészet: a velem szemben álló két vállas férfi védelmi pozíciót vett fel az érkezési helyemen. Úgy gondolták, hogy így könnyen kellemetlen helyzetbe hozhatnak – és fel is tarthatnak egy időre –, de nem is tévedhettek volna nagyobb.

Az Erő felfedte előttem, hogy még átlagos lovagnak is csak alig feleltek meg – nyilván a kimagasló kardforgatás miatt kaphatták meg ezt a kiváltságos pozíciót –, ami azt jelentette, hogy Erővel könnyedén felül tudok kerekedni rajtuk. Már érkezés közben előrenyújtottam a bal kezemet, hogy utat nyithassak magamnak. A lökéshullám mindkét férfit félrelökte az útból – nem valami messzire, de kellő távolságra ahhoz, hogy tovább tudjak haladni.

Amikor földet értem azonnal rohanni kezdtem az ajtó felé. A néhány lépés alatt ki tudtam védeni a hátamra irányzott lövéseket, azonban a velem szemben álló rohamosztagosok már jóval nagyobb problémát jelentettek – ugyanis nem nyitottak tüzet. A küldetés előtt megsúghatták nekik, hogy felesleges távolról, illetve közepes távolságról lőni egy feléd tartó erő-használóra – mert akkor csak te halsz meg. Ehelyett közről kell odapörkölni neki, ugyanis akkor kevés a reakcióideje, így még a

tapasztalt Soresu használóknak is problémát jelent a háritás – a precíz visszaverésről nem is beszélve.

Márpedig úgy, hogy közben egy tucat katona lőtt hátulról biztos, hogy nem tudtam volna megoldani a közeli lövéseket. Ezért kockázatot kellett vállalnom. Szaltót kezdtem, aminek az elején eldobtam a fénykardomat – kitéve magamat az ellenséges tűznek –, hogy az darabokra vághassa az ajtót őrző négy fehérpáncélost... Nem úgy sült el, mint ahogyan számítottam.

A penge hozta a formáját, azonban a katonák túl precíznek számítottak. Még át sem fordultam a levegőben, amikor csípőn talált az első lövés. Tudtam róla, ezért a Triantól átvett technikámmal megóvhattam tőle a testemet. A második találat az érkezéskor ért, a combomba csapódó lézer ezúttal sem okozott kárt – viszont az előzővel együtt már kezdett kimeríteni. A harmadik célra tartó lövés már nem számított valódi találatnak, ugyanis már visszatalált hozzám a fénykardom, amivel visszapatinthattam.

Nem maradt más köztem és – a sok közül az első – krízis megoldása között, mint az ajtó. Ezek a szerkezetek igen egyszerű működései elven alapultak: beütöttem a megfelelő kódot a mellette lévő panelba, és szépen belesiklik egy, a falban elhelyezett nyílásba. Én nem kívántam pötyögéssel bajlódni – egyébként sem ismertem egyetlen helyes nyitókódot sem –, ezért az Erővel a helyére húztam az ajtót. Aivel be nem tervezett nyitás történt rendesen erőlködni kezdtek a motorai, de nem igazán tudtak ellenállni nekem.

Az egészben az volt a szép, hogy amint átértem a túoldalra, és elengedtem a fémtestet, az még azelőtt a helyére siklott, hogy az engem üldöző lovagok is megtehetnék volna ugyanezt. Persze két pillanat alatt meg tudták csinálni azt, amit én is – de annyi előny elég is lehetett nekem ahhoz, hogy olajra lépjek.

– Ott! – ordította valaki.

Meglepett az előttem álló két szem rohamosztagos – éppen megnyugodtam volna egy pillanatra –, de szerencsére nekik már semmit sem mondtak a szürkék. A közepes távolság ellenére tüzet nyitották rám, mire én két kecses mozdulttal visszavertem rájuk a lövéseiket, és már tovább is mehettem...

Hosszútávon megerőltetőnek találtam, hogy minden egyes ajtót az Erővel kellett kinyitnom – nyilván ezért zárták le őket –, ugyanakkor találtam egy remek módszert arra, hogy megnehezítsem az ellenség dolgát: miután végeztem az éppen aktuális mennyiségű őrrrel, a kardomat átdobtam az ajtó alján, ezzel egybeolvasztva a fémtestet és a padlót. *Ezen rájátok át magatokat!*

Futás közben végig azon agyaltam, hogy hogyan tovább. Arra már rájöttem, hogy *teljesen* felesleges megpróbálkoznom a főhangárral, mert ott még azelőtt porrá lőnek, hogy bármelyik hajó közelébe érhetnék, ezért – kisebb, taktikai megtévesztésnek szánt kerülővel – egy véletlenszerűen kiválasztott mellékhangár felé tartottam. Nem tudhattam, hogy melyikben lesz használható hajó, sőt a Decimator egyedi belső felépítése miatt abban sem lehettem biztos, hogy ott lesznek-e azok a hangárok, ezért a vakszerencsére kellett bíznom az életem – a

modernebb rombolók közül én csak az Alliance-t ismertem, azt is csak azért, mert Krayt egyszer még tervbe vette, hogy megöleti velem Stazit, ami végül azért hiúsult meg, mert nem sikerült megtalálni a hajót. Márpedig a két hajó felépítése – elméletben – eltért néhány „minimális” dologban.

Még azelőtt megtudtam, hogy ott lesz az a hangár – és hajó is lesz benne – mielőtt elértem volna. Ugyanis egy ismerős arc fogadott a bejáratnál: Antares Draco. A fekete, fürtös hajú férfit két birodalmi lovag és hat rohamosztagos kísérte – nem mintha egyedül nem lett volna elég probléma.

– Add meg magad, vagy meghalsz! – jelentette ki Antares. Aktiválta a fehér fénykardját, a társai is így tettek.

– A kettő együtt jár – feleltem, támadóállást felvéve.

– Megcsalnak az érzékeid, Micha! – vágta rá Draco. – Mi nem akarunk *feltétlenül* ártani neked, tedd le a fegyvert, és ígérem, hogy kíméletes elbánásban fogsz részesülni!

Az eredeti nevedet használtad – gondoltam magamban. Nem fáradtam vele, hogy kimondjam, mivel ettől a ponttól már magától értetődött, hogy minden egyes szava hazugság, és csak az időt akarta húzni – a Vendaxa után még akkor is Talonnak szólítana, ha negyven évet húznék le vele a Lovagrendben.

Ennyi ellenfél ellen nem érhettem túl sokat – meg kellett ritkítanom a soraikat. Alapvédelmi állásba helyeztem a fénykardomat, majd a másik kezemmel szikrákat eresztettem el a lila penge fölött. A birodalmi lovagok ismerték ezt a húzást, a kardjukkal útját állták a kisüléseknek, azonban a fehérpáncélosok nem voltak ilyen szerencsések. Sokkosan összerogytak a földön, mialatt az erő-villámok ide-oda pattogtak a pengék között.

Mivel még emlékeztem rá, hogy mi történt a Mon Calamarin, úgy döntöttem, hogy alkalmazni kezdem Nihl módszerét. Véget vetettem a kisüléseknek – amik megrekedtek a pengék között – aztán egy lökéssel kívántam emelni a tétet. Mivel Antares számított a társai támogatására – akiknek már a kisülésekkel is meggyűlt a bajuk – ő sem tudott megállni a lökés előtt, amikor az hátralökte a két lovagot. Ezzel elszabadultak az erő-villámok, alaposan megpörkölve Dracót és a társait. Nem szenvedtek komoly sérülést, de beletelt egy-két másodpercbe, mire összeszedik magukat – megnyílt számomra a tökéletes lehetőség.

A levegőbe vettem magamat, keselyűként lecsapva az első birodalmi lovagra. A fénykardom keresztülment a mellkasán. Halottként könyveltem el őt, ezért a lehető leghamarabb kihúztam belőle a kardomat, aztán rárontottam a legközelebbi célpontra: a Birodalmi Lovagrend vezérére.

Antares még nem rázta le magáról az elektrosokk hatását, azonban még idejében ki tudott fordulni a döfő mozdulat elől. Egyetlen csapással le akarta vágni a karomat, elrántottam a végtagot, miközben hátráltam egy lépést – biztos távolságra kerülve a fehér pengétől.

Újabb támadásra készültem, ám az Erő figyelmeztetett, hogy az oldalamban lévő lovag már nem olyan sokkos, mint azt reméltem. Oldalra fordultam, kivédve az oldalirányú kardcsapást, mire szembesülnöm kellett Antares következő lépésével is.

Mivel elfordultam tőle oldalba tudott támadni, a fénykardja a hátamat fenyegette. Tudtam, hogy nehézkes lenne elugranom, és azt is, hogy ha kivédem, kiszolgáltatottá fogok válni a másik lovagnak, ezért a legvégső megoldáshoz kellett folyamodnom.

Miközben a lila pengével háritottam Antares csapását, az Erővel a bal kezembe vonzottam a halott lovag kardját, felfogva a névtelen lovag támadását. Mivel tudtam, hogy két karddal nem számítok nagy közelharc mesternek –, ha nincs Ruyn, még önmagamra is veszélyt jelentenek velük – hátrálni kezdtem, hogy tiszta lappal induljon a következő menet.

Nem kellett sokáig várnom ahhoz, hogy rám támadjanak. Az Antares féle Niman és a lovag Djem Sója alaposan megdolgoztatott, ugyanis ezt a kétkardos vívásttechnikámat még jóindulattal is csak alig lehetett Vaapadnak nevezni. Ám az, hogy perceken keresztül tartani tudtam magamat, minden bizsonnyal büszkévé tette volna Kratt-et, aki annyit fáradt vele, hogy a néhai Mace Windu technikája az Egy Sith számára is széles körben elérhető és tanulható legyen.

Egyszer mindennek véget kellett érnie, és úgy tűnt, én is esélyt kaptam a patthelyzet megtörésére. A lovagot hátralöktem a fehér pengével, mialatt Antares nekiment a másik oldalnak, amit a lilával védelmeztem. A vállamra irányzott kardcsapást úgy háritottam, hogy az tökéletes mozgatója legyen egy ellentámadásnak. Feltoltam a pengét, ezzel egy pillanatra rést nyitva Antares védelmében. Miközben a fénykardommal ellehetetlenítettem egy vízszintes kontra útját, gyomron rúgtam Dracót. Ezzel sikerült hátrakészítenem néhány méterrel, ami első ránézésre nem számított nagy dolognak, de nekem éppen ennyit kellett.

A lovag – a környezetére való bármiféle tekintet nélkül – újra támadott. A változatosság kedvéért háritottam a halántékomat fenyegető támadást, aztán a férfi mellkasába állítottam a lila fénykardot. A lovag szíve gyakorlatilag szénné égett, a szeméből egy pillanat alatt kihunyott az élet, ami egyfajta sajnálatot keltett bennem. De nem értem rá a büntudatra! Antaresre szegeztem a tekintetemet, aztán újra támadásba kezdtem.

Eldobtam a fehér pengét – egy az egy elleni küzdelemben már tényleg nem volt értelme – felugrottam, majd felkészültem rá, hogy a magasból lecsapjak az ellenségemre. Draco a feje fölé tartotta a kardját, amikor kivédte a kardcsapást, még le sem értem, amikor rájöttem, hogy a lila penge megköti a fehér helyzetét. Ebben a pillanatban azt tettem, amit akartam – még szép, hogy belefelejttem Antares természetes orrába.

Draco szó nélkül viselte a csonttörést, ám a vérben úszó arcáról csak úgy sugárzott az irántam érzett gyűlölete. Gyomron térdelt, hátrálásra kényszerítve, majd ellentámadásba kezdett. Elkaptam a fejemet a homlokomat fenyegető, vízszintes kardcsapás elől, majd a nyakára sújtottam. Azt hittem, hogy a fénykardjával fog blokkolni, azonban a karvédőjét helyezte a penge elé – el is felejtettem, hogy mennyire idegesítő a harci páncél!

Pechemre így több testrészem is sebezhetővé vált a birodalmi szablya számára. Még mindig nem bíztam a „bőrömben”, ezért hátra szökéltem a penge elől, majd

belekezdtem egy hátra szaltóba, hogy kellő teret nyerjek a harc előnyös folytatásához. Alig hagyta el a lábam a talajt, amikor az Erő figyelmeztetni kezdett egy váratlan dologról – de túlkésőn.

Csak lestem, amikor a jobb oldali folyosó ajtaja kirepült a helyéről. Úgy szállt felém, mintha csak egy jól felrázott ital kupakja lenne. Tudtam, hogy a levegőből nem tehetek sokat egy ekkora fémtest ellen, ám utolsó, kétségbeesett megoldásként megpróbáltam eltolni magamtól az Erővel – ami nem hozott túl sok eredményt.

Ugyan az ajtó sebessége valamivel csökkent, az még mindig úgy elcsapott, mintha csak egy sikló orrának vettem volna magamat. Vele együtt beleszálltam a falba, az Erő segítségével halálos sérülés nélkül sikerült megúsznom az ütközést, azonban hiába találtam magamat újra a biztonságos földön, beszorultam az ajtó, a fal és a padló közé. A fénykardom még a kezembe volt – ám pont a rossz vége mutatott az oldalamba, és mozdítani sem tudtam a csuklómát.

Utolsó reménysugárként az Erőt próbáltam a segítségül hívni, de amint rájöttem, hogy ki tette ezt velem, felismertem, hogy már teljesen felesleges erőlködnöm.

– Épp időben – törte meg a kínládásom csendjét Treis Sinde, a Birodalmi Lovagrend ősz hajú mestere. Önmagában is kihívásnak számított volna – akárcsak Antares –, kizárt, hogy ebből a helyzetből mindkettejükkel elbánnhattam volna. – Élve kell, vagy halva?

– Kétlem, hogy őfelsége zokon venné, ha kikérdezheti, mielőtt kivégeznénk – jelentette ki Draco.

Azt már nem! – gondoltam magamban. Összegyűjtöttem a haragomat, azonban ez már nem a harc folytatásához kellett, hanem az életem utolsó, fájó lépéséhez: aktiválnom kellett a fénykardomat... De egyszerűen nem voltam képes rá.

Tudtam, hogy addig fognak kínozni, amíg már nem könyörgöm az életem végéért, és még akkor sem fogják abbahagyni... Mégsem tudtam megtenni. Ehelyett tüzes tekintettel Sinde tekintetébe néztem, aki fölém lépett, aztán istenesen fejbe rúgott a bakancsával, mire minden elsötétedett...